

tro, at det kun er et spørgsmål om penge; vi skal også have strukturændringerne med.

Her er jeg ovre i noget, som sikkert vil genere nogle partier i alt fald. Jeg skal nok lade være at gøre det helt så firkantet, som jeg plejer, hvor indgangsbønnen i virkeligheden er at sige, at jeg er dødtræt af det kommunale selvstyre. Det skal jeg nok lade være med at gøre så firkantet, men jeg må gøre det lidt firkantet alligevel ved at sige, at det er aldeles utilfredsstillende, når vi i en årrække har set, at et flertal i det danske Folketing har vedtaget, at der skal ske en øget indsats på nogle områder, at det samme flertal har sat penge af til den øgede indsats, og at vi derefter kan konstatere, at i amter og kommuner er der ikke sket en snus mere, end der er sket før. Det er helt urimeligt, at Folketinget på den måde bliver taget som gidsel af både amter og kommuner. Det er stadig væk vores opfattelse, at en eller anden form for øremærkning af midler er nødvendig for at sikre, at vi får en effektiv udnyttelse af midlerne.

Man kunne jo eksempelvis forestille sig, at man på nogle udvalgte områder – det kunne f.eks. være for de psykisk syge – siger: Jamen det, der udløser puljemidler og økonomi fra staten, ville være, at man lokalt opretholdt det niveau, man igennem de sidste 3 år har haft i bevillinger. Fastholder man det, vil det udløse en statslig bevilling. Fastholder man det ikke, må man altså selv sætte det op på sit eget aktivitetsniveau.

Det kan ikke være rigtigt, at man i amter og kommuner spekulerer ved at sige: Ha ha, nu kommer der penge fra staten, så kan vi godt lade være med at give helt så meget til området.

Bloktilskudsordningen er nok for stiv. Jeg ved godt, at der var mange problemer med den gamle 50 pct.-refusionsordning, at det gjorde det næsten ustyrligt, men vi er nødt til inden for en meget overskuelig tid at sørge for, at der er en sammenhæng mellem et øget aktivitetsniveau og det, som staten giver.

Uddannelse og folkeskolen er en af de forudsætninger og er en af de ting, som erhvervslivet nævner som fundamentet for at virke effektivt. Derfor vil vi her i efteråret forsøge at rejse nogle debatter både om uddannelsessystemet generelt og om folkeskolen.

Et af de åbenlyse områder er det, som også den konservative ordfører har nævnt tidligere i dag, nemlig spørgsmålet om informationsteknologien. Det er jo underligt, at det i virkeligheden er sådan, at computerne har man måske

privat derhjemme, men dér, hvor man faktisk skal undervises i at bruge dem, findes de ikke. Det er selvfølgelig noget, som man må kigge på, og det er selvfølgelig noget, der er forudsætningen for, at vores unge mennesker, som jo er et vigtigt fundament for vores velfærdssamfund, faktisk kan få den nødvendige uddannelse.

Hjemmeservicen blev jo gjort permanent, og den er selvfølgelig også med i finansloven. Det er jo glædeligt nok. Jeg må bare nævne for lige at gøre den side af sagen færdig, at for os er hjemmeservicen jo i virkeligheden kun et symbol, et vigtigt symbol, men den er symbol på en ny tankegang om hele servicesektoren, nemlig tankegangen om, at det er den sektor, der kan føre et virkeligt indhug i arbejdsløsheden igennem.

Jeg undrer mig stadig, når jeg hører ordførere både her i salen og i medierne rundt omkring og såmænd også erhvervsledere stille sig op og mene, at man i det danske samfund stadig væk kan koncentrere sig og satse på en lønkonkurrence. Jeg ved ikke, hvor man har det fra. En lønkonkurrence set i forhold til lønninger i Øst- og Centraleuropa og en lønkonkurrence set i forhold til lønninger i Fjernøsten, jamen hvad er det for noget? Hvad er det, man forestiller sig? Lønningerne de steder ligger på et niveau, der hedder en tredjedel, en fjerdedel eller længere fra en dansk mindsteløn, og der er vel ikke nogen i denne sal, der kunne drømme om at tro, at man kunne nedskære de danske mindstelønninger så meget. Derfor er det jo underlige luftkasteller, man diskuterer, når man tror på lønkonkurrencen.

Den eneste mulighed, vi har for at få arbejdskraft i Danmark, ligger ikke længere kun og primært i produktionsområdet. Den ligger i servicesektoren, og derfor er man nødt til at tænke nyt, og derfor er man også nødt til at overveje modeller, der ligner hjemmeserviceordningen, som jo var en principiel nyskabelse.

Jeg vil godt slutte med en enkelt, måske lidt mavesur, men i al fald forarget bemærkning. Der er blevet tegnet nogle billeder fra denne talerstol i dag af et samfund, som jeg tror meget få medlemmer af det danske Folketing kender. Jeg er overbevist om, at de skræmmebilleder af et samfund i opløsning, et samfund i økonomisk ruin, et samfund, hvor man ikke kan få tingene til at hænge sammen, er der ikke mange danske borgere der oplever.

Sandheden er, at vi lever i et af de rigeste, et af de mest velfungerende og et af de bedste